

17. nedeľa po Trojici (4. október 2020)

Matúš 15, 21-28: „21 Potom odišiel Ježiš a utiahol sa do krajov Týru a Sidonu. 22 A hľa, kanaánska žena prišla z oných končín a kričala: Zmiluj sa nado mnou, Pane, Syn Dávidov! Dcéra sa mi strašne trápi, posadnutá démonom. 23 On jej však neodpovedal ani slovo. I pristúpili učeníci a prosili Ho: Odbav ju, lebo kričí za nami. 24 Odvetil: Ja som poslaný len k strateným ovciam domu izraelského. 25 Ale ona prišla, padla Mu k nohám a prosila: Pane, pomôž mi! 26 On však odvetil: Nie je dobré vziať deťom chlieb a hodiť šteňatám. 27 Odpovedala Mu: Áno, Pane, ale veď aj šteňatá jedávajú z omrvíniok, ktoré padajú zo stola ich pánov. 28 Na to jej povedal Ježiš: Ó, žena, veľká je tvoja viera. Nech sa ti stane, ako chceš! A ozdravela jej dcéra v tú hodinu.“

Milí bratia a milé sestry,

svojho času som nerád kázal na tento biblický text. Pán Ježiš sa mi tam zdal tvrdý a všetky naše vysvetlenia, ktoré sa snažili zmierniť Jeho nemilé správanie, nedostatočné. Vždy sa človek pri tom trochu zamotal a zapotil.

Ako pri mnohých iných biblických príbehoch aj pri tomto **je však potrebné si všimnúť jeho kontext**. Aj to, čo mu predchádza: Tesne predtým čítame o Ježišovom konflikte s farizejmi a zákonníkmi ohľadom obradného umývania rúk. Ježiš ich tam nazýva slepými, ktorí nevidia Božie veci. Pritom **farizeji a zákonníci sú tí, ktorí by mali Ježiša prijímať ako prví**. Veľmi dobre poznajú Božie zaslúbenia o Mesiášovi, ktoré im zanechali starozmluvní proroci. V mnohom sú aj svojim učením Ježišovi blízko. Nie sú to žiadni bezbožní ľudia, ale naopak tí, ktorí neustále zotrávajú pri Bohu, študujú Božie Slovo a často sa modlia. Mesiáš akoby im bol predložený priam na tanieri. Majú to najľahšie zo všetkých ľudí. A predsa Ho nevidia a neprijímajú.

Potom si ide Pán Ježiš odpočinúť do krajov Týru a Sidona. Tam sa stretáva so ženou **Kanaánkou, ktorá ma úplne opačnú pozíciu ako farizeji a zákonníci**. Je pohanka, cudzinka a k tomu žena. Minimálne sú tu tieto tri *nie*, ktoré by ju mali oddeľovať, podľa vtedajších predstáv, od Boha. K tomu prichádza aj štvrté, počiatkové *nie* od samotného Ježiša. Iný by sa na mieste tejto ženy otočil a odišiel preč. Ona však neprestáva veriť, že Ježiš je Ten, kto jej môže pomôcť a zmení jej život. Je Mesiáš.

V tomto kontexte zrazu vnímame nádherné posolstvo tohto príbehu – **tí, ktorí by mali vidieť a prijímať. Na ktorých, ak by existovalo takéto tipovanie, by bol najvyšší kurz, že v Ježiš uveria, tí nakoniec neuverili.**

A tá, na ktorú by nik nestavil ani cent, tá uverila a vložila všetku svoju nádej na Pána Ježiša.

Ak niekto trochu sledujete futbal, asi ste zachytili, že tento týždeň v slovenskom pohári vyradili prvooligistu z Nitry štvrtoligové Príbelce, malá dedinka pri Veľkom Krtíši. Amatéri profesionálov.

Asi takýto bol rozdiel medzi farizejmi, zákonníkmi a ženou Kanaánkou. Prvoligoví veriaci prehrali vo viere so štvrtoligistkou. Ona mala totiž otvorené srdce pre Božie nové konanie. Chcela. Túžila. Oni zase zaspali na vavrínoch. Možno podobne ako Nitra v Príbelciach. :)

Je to na jednej strane veľké povzbudenie pre tých, ktorí sú odpisovaní a ktorých možno niekedy vylučujeme z perspektívy Božieho kráľovstva. Na druhej strane je to aj napomenutie pre nás, ktorí sa považujeme za veriacich a majstrov v spoznávaní Boha. **Niekedy aj nás môžu tí menej zbožní a nami podceňovaní vo viere a dôvere v Pána Ježiša zahanbiť.** Aj my si preto musíme zachovať otvorené srdce a hlavne všetku svoju nádej skladať na Ježiša, ako tá žena. **Nespoliehať sa na seba, na to, čo sme dosiahli a čo všetko vieme o Bohu. Jedine na Neho.**

Sestry a bratia, a ešte som si v tomto príbehu všimol jeden drobný detail. Žena Kanaánka nie je jediná, ktorá v ňom Ježiša o niečo prosí. **Sú to aj učeníci. Aj oni prosia Pána Ježiša, keď počujú jej krik: Odbav ju, lebo kričí za nami.**

A ak pozorne čítame text, tak si smieme všimnúť, že Ježišova nepríjemná odpoveď, odmietnutie, nie ja ani tak priamo adresované Kanaánke, ako Jeho učeníkom. *Ja som poslaný len k strateným ovciam domu izraelského.*

Až potom, po tejto Ježišovej odpovedi, prichádza žena k nim bližšie. Akoby to len obďaleč začula a potom chcela na to odpovedať: *Pane, pomôž mi!* A k nej priamo už Ježiš prihovára miernejšie.

Ježiš teda v prvom rade akoby odmietol prosbu učeníkov a nie tejto ženy. Jej prosba je napokon vypočutá a jej je nakoniec povedané: *Ó, žena, veľká je tvoja viera.* Nie učeníkom, ale tejto žene.

Opäť sú tí, ktorí sú Ježišovi najbližšie, zahanbení. Možno učeníci už nekopú prvú ligu viery ako farizeji so zákonníkmi, ale predsa len sú o ligu – dve vyššie než Kanaánka. Svoj zápas však prehrávajú. Žena vyhráva.

Rozdiel je v motivácii ich prosby. Oni Pána Ježiš neprosia, aby pomohol žene, kvôli tomu, lebo im na nej záleží, lebo im prišlo ľúto nebohej ženy. Oni Ho prosia kvôli sebe. Žena až príliš kričí. Nedá pokoj. Treba sa jej zbaviť. Preto prosia Ježiša, aby ju nejako odbavil. Možno ani nie, aby jej pomohol, ale dosiahol to, aby bola ticho. **Ich prosba je sebecká a bezcitná.**

To oni sa chcú mať dobre. Mať svätý pokoj v kraji Týra a Sidona. Nech im zmizne tá ukričaná žene spred očí...

Žena naopak nemyslí na seba. Myslí na svoju dcéru. Všetko to volanie, poníženie sa a zápasenie nerobí kvôli sebe, ale kvôli osobe, ktorú miluje a na ktorej jej záleží. Táto láska ju vedie k tomu, aby sa nedala odbiť. Láska ju vedie k tomu, že žiada aj omrvinky zo stola Božej milosti, aby jej dcéra bola zachránená.

Pre túto lásku a vieru ju Pán Ježiš vypočúva a dokonca nadiaľku jej dcéru uzdravuje. Je zaujímavé, že takéto veľké zázraky, keď Ježiš uzdravuje nadiaľku, sa dejú práve pri ľuďoch, ktorí boli vylúčení z Izraela. Prvým je rímsky stotník, ktorému Pán Ježiš nadiaľku uzdravuje sluhu. Pri pohanoch koná Pán väčší zázrak, než medzi zbožnými židmi. **Lebo láska a viera je viac, než správny pôvod, správne vedomosti a správne vyznania o Bohu, ktoré mali farizeji, zákonníci i učeníci.** To títo ľudia majú a hoci, podľa vtedajších predstáv, kopú štvrtú a piatu ligu viery, vyhrávajú nad prvo – druholigistami.

Bratia a sestry, aj toto je veľké povzbudenie i výstraha pre nás, ktorí si myslíme, že sme majstri vo viere. **Pán nevypočúva sebecké modlitby.** Nielen tie, v ktorých prosíme iba za seba, ale aj tie, v ktorých nesprávne prosíme za iných. Niekedy aj keď sa modlíme za chorých a trpiacich, ani tak nemyslíme priamo na nich, ale myslíme na seba, aby my sme sa nemuseli kvôli nim trápiť, my sme mali svätý pokoj, žili si vo svojom komfote a utrpenie ľudí naokolo nás zbytočne nevyrušovalo.

Pán Ježiš však aj od nás žiada modlitbu, ktorá naozaj úprimne myslí na toho druhého. Nie je sebecká, ale plná úprimnej viery a lásky. Zo srdca a vyslovená naplno so všetkou nádejou, ktorú máme.

Ja viem, že vo viere sa nesúťažá a nie sú v nej ani žiadne ligy. Niekedy však aj veriaci z pomyselných nižších líg, môžu zahanbiť tých, ktorí si o sebe myslia, že kopú prvú ligu. Svojim otvoreným srdcom, vierou, vytrvalosťou a láskou. To nás vedie k pokore, ale aj k tomu, aby sme sa každý deň zamýšľali nad tým, aké sú naše modlitby a čo všetko obsahujú.

Nech o každom z nás potom môže povedať Pán Ježiš: *veľká je tvoja viera. Nech sa ti stane, ako chceš!*

Amen.